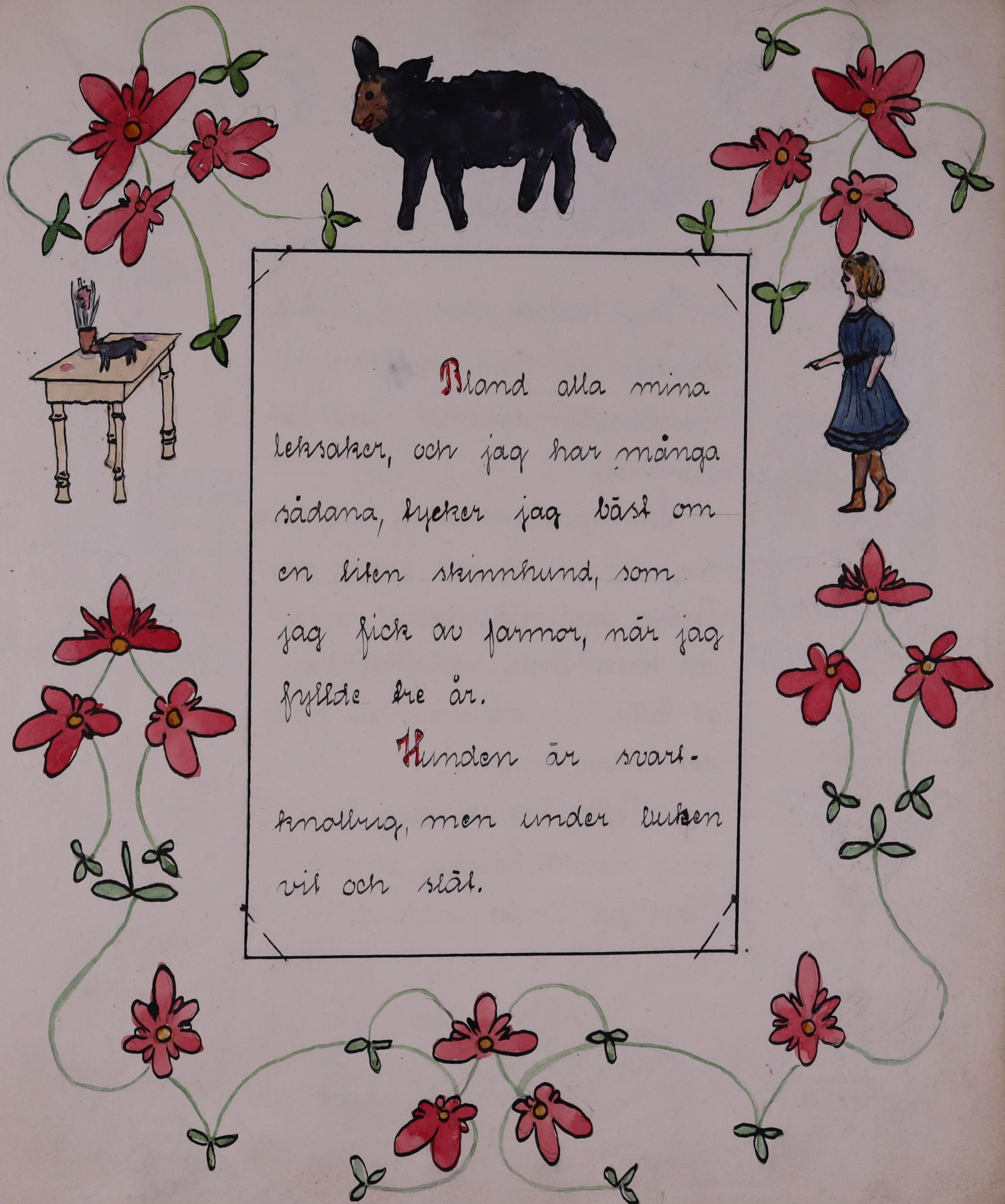
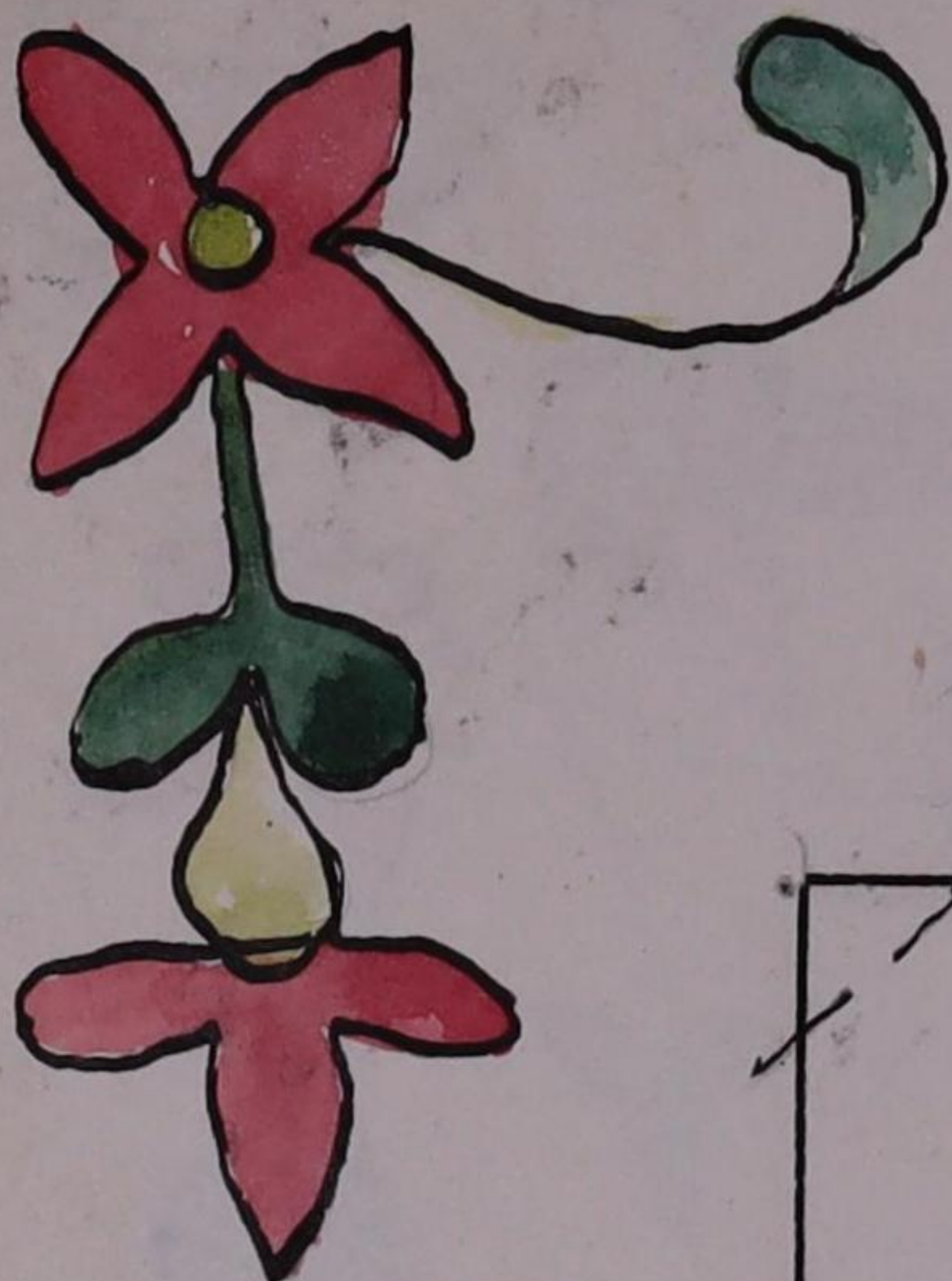

Min
Kärest
sak.

Bland alla mina
leksaker, och jag har många
sådana, tycker jag bäst om
en liten skinnhund, som
jag fick av farmor, när jag
fyllde tre år.

Hunden är svart-
knollrig, men under buken
vit och slät.

Jag kallade den för Björn,
emedan vi förut haft en
newfoundlandshund med det
namnet.

Samma eftermiddag jag fick
den, vare vi ute och roddde, och
Björn var naturligtvis med
och hans första matgång var
att falla i sjön, men vi lycka-
des rädda honom.

Björn skulle vara med
mig överallt. När jag åt, satt
han på bordet bredvid min

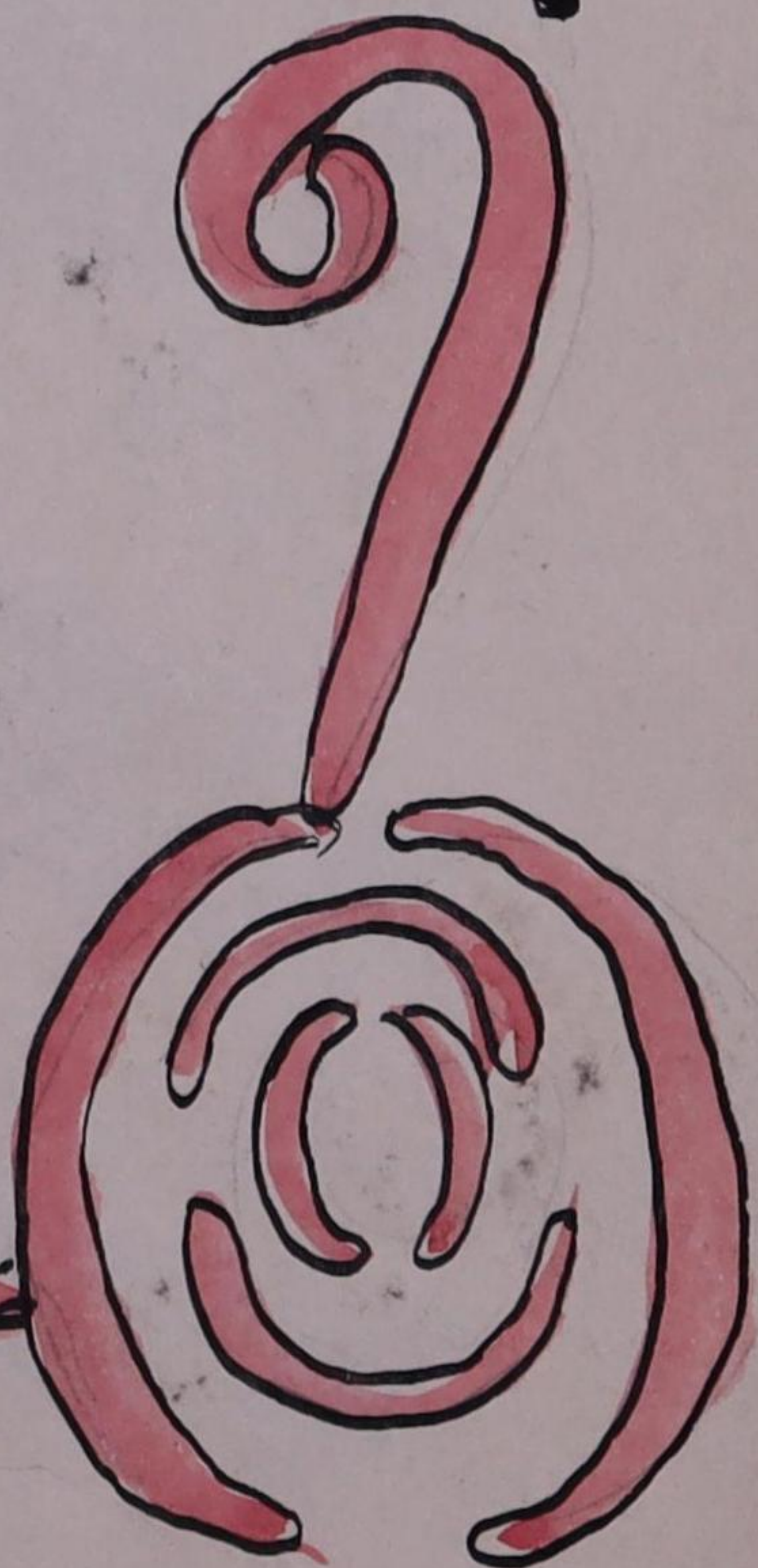

fallrik, och jag malade honom
När jag sov, skulle han lig-
ga på huvudkudden, och när
jag var ute och gick, bar jag
honom i famnen.

Under årens lopp blev
Björns päls så sliten, att bara
själva huden var kvar, men
lika kär hade jag honom
ändå.

Ett år, strax före jul, försvann
Björn ur min läda till min
stora sorg. Jag sökte och sökte

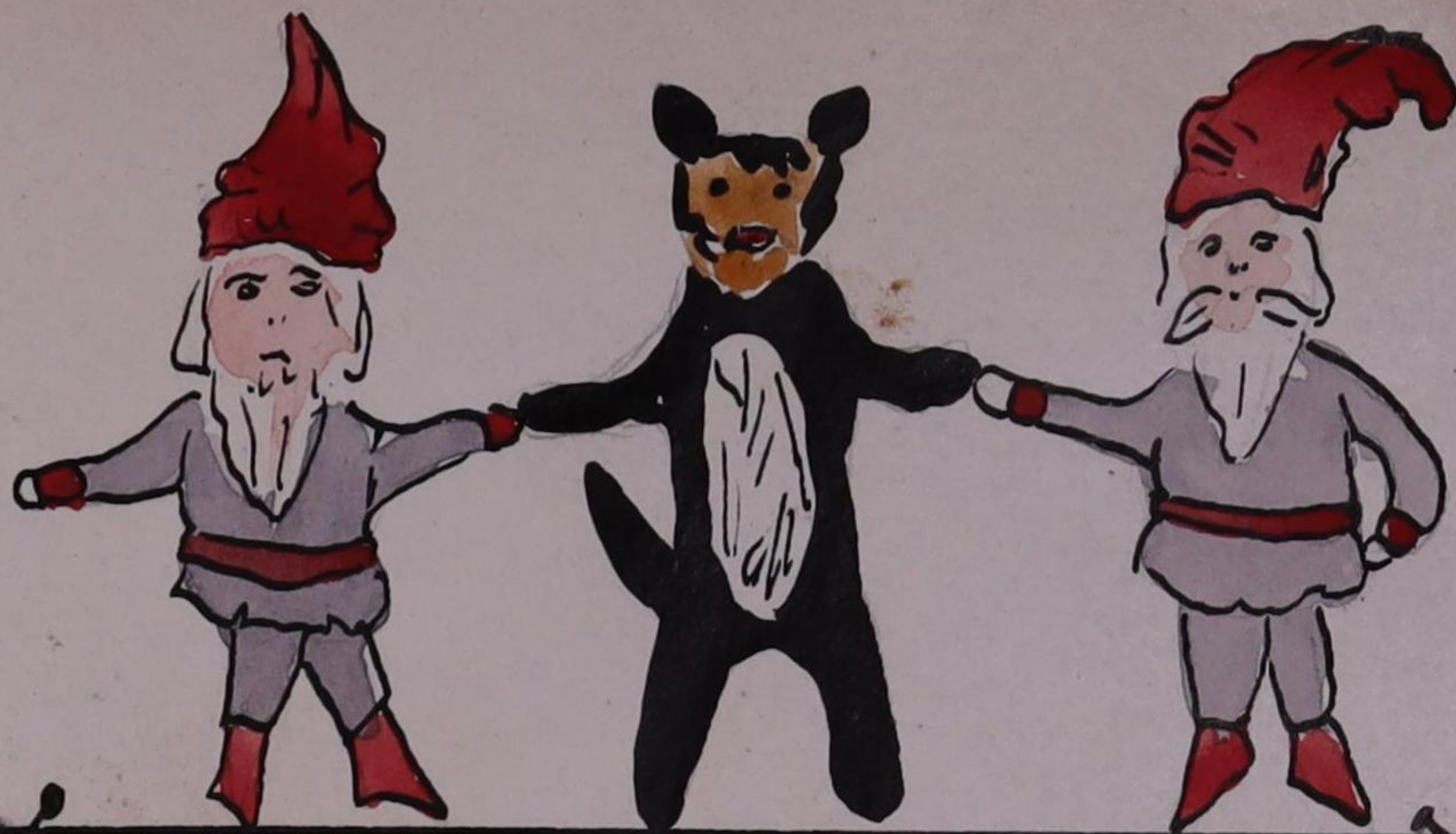

men förgäves, — Björn var och
förblev borta.

Så kom julafton och då
kom Björn igen i min påse,
den bästa av alla julklapparna.
Huvudet, churu ritet, var detsam-
ma som förut, för att jag riktigt
skulle känna igen honom.

Många leksaker har jag
skänkt bort, men att skilja mig
från Björn har varit omöjligt.
Samma har många gånger lyckat,
att jag skulle göra mig av

med "fulingen", som hon kallar
den, men ännu finns den kvar
och är mig lika kär, som när
jag fick den.

Min kära gamla Björn!

Bet.
16.11.07.
Idde

EVA FORSBERG.

KLASS 5A.